

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעַ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

וַיִּקְרָא - יַעֲזָרְיָהוּ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹרֶךְ ט"ז - חֻלְקֵי ט'

קוֹנְטֵרְס 459

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֹלֵל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזיהר

ריא

מאמרי חז"ל". ובשער הצינון (אות כ"ו), כתב בשם החיי אדם שהוא יותר חיוב מלמוד משניות, עד כאן.

ובספר "מאיר עיני ישראל" (כ"ג עמוד תקנ"ו), מובא שמקורבו של רבי שלמה בלוך זצ"ל (תלמיד החפץ חיים) כותב, שרבי שלמה ספר לו על רבו מרן החפץ חיים זי"ע, שכל שבת קודש למד את הזיהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזיהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש.

ובמכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג' בדפוס החדש), שספר בנו הרב אריה ליב על אביו מרן החפץ חיים, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים (וכעין מאמרם "דבר גדול מעשי מרובה"), ומרגלא בפומיה תמיד **כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה**, ואי אפשר לבא עד חקר אלוה בהנהגתו עם הבריאה, אמנם דאג כי לא יספיק לו הזמן להתעמק בה, בשביל למודיו הנגלים שהם צרך רבים, ועין בספרי הקבלה רק לפעמים, ועל פי רוב בליה בשעה מאחרת, כה זוכר אנכי מימי נעורי, ספרי קבלה היה לו רק מהמחברים הקדמונים, כמו ספר יצירה, וספרא דצניעותא עם באורי הגר"א, כן ספר התמונה, וספרי הזיהר, כן ספר הפרדס משה לקורדובירו, וספרי עץ חיים ופרי עץ חיים, כן ספר עבודת הקדש להגבאי, וספרי הרבי יוסף גיקטליא הלא הם שערי אורה וגינת אגוז וספר שפע טל, זולתם לא (ועוד עין שם עמוד קע"ב אות צא, ראה אור הזיהר דף 82).

ובספר מעשה איש (חלק ג' עמוד צ"ח) מובא: שמרן החזון איש זצ"ל אמר להגאון רבי שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזיהר ופעם אמרו ללמד זה, ואף הוא עצמו למד ספר הזיהר עם הגאון רבי שמריהו זצ"ל, עד כאן.

ועוד שם (חלק ד' עמוד צג) מובא: שהגאון רבי שמואל הלוי וואזנר שליט"א שאל פעם את מרן החזון איש זצ"ל אודות למוד הזיהר הקדוש למי שלא הגיע לחכמה זו, והשיב מרן ז"ל, למען הלמוד אסור, אבל למען יראת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אלקים מתר ומצוה גדולה היא, כי אין לך מאמרי חז"ל שמלהיבים כל כך כמו מאמרי הזהר הקדוש.

ועוד שם (בשולי העמוד) מובא: שהרב רבי שמואל עקיבא שלינגר שליט"א (אב"ד שטרסבורג) מספר: בהיותי עדין בחור צעיר לאחר בר מצוה נתליתי פעם להגאון רבי שמואל וואזנר שליט"א, ואז זכרוני שהיה מנח על השלחן ספר "הזהר" (שהיה ללא כריכה), ואמר הגאון רבי שמואל וואזנר: נראה שלומדים הרבה בספר זה. והחזון איש חיך (ראה אור הזהר דף 86).

ובספר לב אליהו חלק א' (במעשים והנהגות עמוד ע"ה) מובא: שהגאון רבי אליהו לאפאן זצוק"ל בכל יום אחר הצהרים היה לומד זהר הקדוש בנעימות קולו והתלהבות גדולה.

ובספר "המשגיח דקמניץ" (פרק ו' עמוד פ"ח), מובא: שהגאון רבי משה אהרן שטרן זצ"ל בהיותו תלמיד בישיבת קמניץ היתה לו קביעות בכל לילה לפני השינה בספר זהר הקדוש עין שם.

והרב הגאון רבי חיים קמיל זצ"ל ראש ישיבת אופקים, נהג אחר סעודת ליל שבת ללמד דברי הזהר הקדוש ומדרש תנחומא על פרשת השבוע.

ועוד נשיג תועלת מרבה מלמוד הזהר אפילו בדרך בקיאות, כמו שכתב מורנו הרב רבי חיים ויטאל זצ"ל בשער רוח הקדש (דף יא:), וזה לשונו: "וכן אמר מורי ז"ל (דהינו האר"י הקדוש) להרב רבי אברהם הלוי עצה טובה לענין השגה שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום, ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", עד כאן לשונו.

ובספר עבודת הקדש להגאון חיד"א ז"ל (מורה באצבע אות מ"ד), למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיעטה בקריאתו והוא תקון גדול לנשמתו וכו'. (ראה אור הזהר דף 76, 82).

אָחא, פֿל אָחד וְאָחד יאמר דָּבָר
קָשׁוּר לַתּוֹרָה, וְגוֹלָף.

פֿתַח רַבִּי חֵזְקִיא וְאָמַר, (ישעיה מזה)
הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם מִמַּעַל וְגוֹ'.
הַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד שֶׁל חֲכָמָה
שֶׁלֹמְדָנוּ מִהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה.
הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם מִמַּעַל, מָה זֶה
הַרְעִיפוּ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לב)
יַעֲרַף כַּמָּטֵר לַקַּחִי. וְעַל הַצֵּד שֶׁל
הַמָּטֵר שֶׁהוּא הַמְּזוּן שֶׁל הַכֹּל הוּא
אָמַר. וְעַל כֵּן כָּל עֵינֵי הַעוֹלָם
מִצְפִּים לַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
לַמְּזוּנוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא נוֹתֵן מְזוּן
לְכָל וְזֵן אֶת הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְגוֹ'.

וְאִם תֵּאמַר שֶׁבַמְקוֹם הַזֶּה שֶׁנֶּקְרָא
שְׂמַיִם הַדָּבָר תְּלוּי - הֲרֵי שְׁנֵינּוּ,
שֶׁלֹא בְזִכּוֹת הַדָּבָר תְּלוּי, וְזִכּוֹת
הֲרֵי פִרְשִׁיה זֶה צִדְקָה. וְתַרְגּוּם שֶׁל
צִדְקָה - זְכוּת. וְזִכּוֹת וְשְׂמַיִם זֶה
דָּבָר אָחַד, וְכָאן הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם.
(וְאִם תֵּאמַר בּוֹ תְּלוּי) כְּתוּב מִמַּעַל,
מִמַּעַל וְדָאִי. מִהַעֲתִיק הַקְּדוּשׁ זֶה
בָּא, וְלֹא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנֶּקְרָא
שְׂמַיִם, וְנֶקְרָא זְכוּת, אֲלֵא מִמַּעַל
דְּיוֹקָא

וְשַׁחֲקִים יִזְלוּ צִדְקָה. שְׂכַשְׂשָׁמִים
נוֹטֵל אוֹתוֹ מִמַּעַל מֵאוֹתוֹ מְקוֹם
עֲלוּיִן שְׁשׁוּרָה עֲלוּי, אֲזִי שַׁחֲקִים
יִזְלוּ צִדְקָה. מִי הַשַּׁחֲקִים? זֶה
הַמְּקוֹם שֶׁטוֹחֲנִים מִן לְצַדִּיקִים.
וּמִי הֵם? נִצַּח וְהוֹד, שֶׁהֵם וְדָאִי
טוֹחֲנִים מִן לְצַדִּיקִים. לְמִי?
לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנֶּקְרָא צַדִּיק, שֶׁהֲרֵי
הֵם טוֹחֲנִים אֶת אוֹתוֹ הֵמָּן שֶׁבָּא
מִלְמַעְלָה, וְכָל אוֹתוֹ טוֹב מִתְכַּנְּס
בְּתוֹכָם לְתַת אוֹתוֹ לְדַרְגָּה שֶׁל
צַדִּיק, כְּדִי שִׁיתְּכַרְכוּ צִדְקָה מֵאוֹתָהּ
נִזְלָה שְׁלָהֶם, וְעַל זֶה טוֹחֲנִים מִן
לְצַדִּיקִים. מִי הֵם הַצַּדִּיקִים? זֶה
צַדִּיק וְצַדִּיק, יוֹסֵף וְרַחֵל,
שְׂכַשְׂמֵיזְדוּגִים כְּאֶחָד נֶקְרָאוּ
צַדִּיקִים.

וְאֲלוֹ טוֹחֲנִים מִן לְצַדִּיקִים וְדָאִי,

וְחַד לִימָא מְלָה דְקַטְוֵרָא דְאוֹרֵייתָא וְגוֹזִיל.
פֿתַח רַבִּי חֵזְקִיא וְאָמַר, (ישעיה מזה) הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם
מִמַּעַל וְגוֹ', הַאִי קָרָא רָזָא הוּא
דְחֲכַמְתָּא, דְאוֹלִיפְנָא מְבוּצִינָא קְדִישָׁא.
הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם מִמַּעַל. מָאִי הַרְעִיפוּ. כְּמָה דָּאֵת
אָמַר (דברים לב) יַעֲרוֹף כַּמָּטֵר לַקַּחִי. וְעַל סִטְרָא
דְמָטְרָא דְהוּא מְזוּנָא דְכֻלָּא קָאֵמַר. וְעַל דָּא,
כָּל עֵינֵי עֲלָמָא מִצְפִּין לַקְּדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְמְזוּנֵי, בְּגִין דְאִיהוּ יְהִיב מְזוּנָא לְכֻלָּא, וְזֵן
כָּל, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים קמה) עֵינֵי כָל אֱלֹהִים
יִשְׁבְּרוּ וְגוֹ'.

וְאִי תִימָא דְבַכָּתֵר דָּא דְאֶקְרִי שְׂמַיִם תְּלוּי
מִלְתָּא. הָא תְּנִינּוּ, דְלָאוּ בְזִכּוֹתָא תְּלוּי
מִלְתָּא. וְזִכּוֹתָא, הָא אוֹקְמוּהָ צִדְקָה. וְתַרְגּוּם
צִדְקָה, זְכוּתָא. וְזִכּוֹתָא וְשְׂמַיִם חַד מְלָה הוּא,
וְהֵכָא הַרְעִיפוּ שְׂמַיִם. (וְאִי תִימָא בִּיהַ תְּלוּי) כְּתוּב
מִמַּעַל, מִמַּעַל וְדָאִי, מִעֲתִיקָא קְדִישָׁא קָא (ד' ט)
אֲתֵיא, וְלֹא מֵהוּא אֲתֵר דְאֶקְרִי שְׂמַיִם,
וְאֶקְרִי זְכוּתָא, אֲלֵא מִמַּעַל דִּיִּיקָא.

וְשַׁחֲקִים יִזְלוּ צִדְקָה, דְכַד שְׂמַיִם נִטִּיל לִיה
מִמַּעַל, מֵהוּא אֲתֵר עֲלָאָה דְשָׂאֲרִי
עֲלוּי, כְּדִין שַׁחֲקִים יִזְלוּ צִדְקָה. מָאֵן שַׁחֲקִים.
אֲתֵר דְטַחֲנִין מְנָא לְצַדִּיקֵיא. וּמֵאִי נִינְהוּ. נִצַּח
וְהוֹד, דְאֵינּוּן וְדָאִי טַחֲנִין מְנָא לְצַדִּיקֵיא.
לְמָאֵן. לְהוּא אֲתֵר דְאֶקְרִי צַדִּיק דְהָא אֵינּוּן
טַחֲנִין לִיה לְהוּא מְנָא דְאֲתֵיא מִלְעִילָא, וְכָל
הוּא טִיבּוֹ מִתְכַּנְּיֵשׁ בְּגוּוֹיֵיהוּ, לְמִיֵּהב לִיה
לְדַרְגָּא דְצַדִּיק, בְּגִין דִּיתְּכַרְכוּן צִדְקָה מֵהוּא
נִזְלוּ דְלָהוּן, וְעַל דָּא טַחֲנִין מְנָא לְצַדִּיקֵיא.
מָאֵן צַדִּיקֵיא דָּא צַדִּיק וְצַדִּיק, יוֹסֵף וְרַחֵל,
דְכַד מְזוּוּגֵן כְּחַדָּא צַדִּיקִים אֶקְרוּ.

וְאֲלוֹ טַחֲנִין מְנָא לְצַדִּיקֵיא וְדָאִי, וְעַל דָּא
וְשַׁחֲקִים יִזְלוּ צִדְקָה. כְּדִין תְּפַתַּח אֶרְצָן

ועל כן - ושחקים יזלו צדק. אז תפתח ארץ - למטה. ויפרו ישע - בני העולם. וצדקה תצמיח יחד - כל הרחמים וכל הטוב של העולם מתרבים, ומזונותיהם של בני אדם מצויים בעולם, אז נוספת שמחה על שמחה, וכל העולמות מתברכים. אמר רבי אחא, אלמלא לא באתי אלך לשמע את זה - די לי.

פתח רבי יוסי ואמר, (שופטים ה) לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יי'. תא חזי, כל רעותא, וכל לבא, דבעי בר נש לארקא ברקאן מעילא לתתא, ליחדא שמא קדישא. לבעי בצלותא לקודשא בריה הוא ברעותא ובכונה דלבא, לנגדא מההוא נחלא עמיקא, כמה דכתיב, (תהלים קל) ממעמקים קראתיך יי', דתמן עומקא דכלא, בעמיקי עלאי, דאינון שירותא עלאה, דאבא ואימא מזדווגין. אוף הקא לבי לחוקקי ישראל, מאן חוקקי ישראל. לא כתיב חוקקי ישראל, אלא לחוקקי. אלן אבא ואימא, דאינון מחוקקי לישראל קדישא, דאיהו נגיד מביניהו.

המתנדבים בעם, אלן אינון אבהן, דאקרוין נדיבים, כמה דאת אמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אליה אברהם. פדין ברכו יי', לנגדא מניה ברקאן לתתא, וישתכחון ברקאן בעלמא כלהו, דכד הקא משתפחין ברקאן מלעילא כלא הוא בחדוותא כלא הוא בשלימו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריה הוא מריק עליהון ברקאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא כזה את תפלתם וגו'.

פתח רבי יוסי ואמר, (שופטים ה) לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יי'. תא חזי, כל רעותא, וכל לבא, דבעי בר נש לארקא ברקאן מעילא לתתא, ליחדא שמא קדישא. לבעי בצלותא לקודשא בריה הוא ברעותא ובכונה דלבא, לנגדא מההוא נחלא עמיקא, כמה דכתיב, (תהלים קל) ממעמקים קראתיך יי', דתמן עומקא דכלא, בעמיקי עלאי, דאינון שירותא עלאה, דאבא ואימא מזדווגין. אוף הקא לבי לחוקקי ישראל, מאן חוקקי ישראל. לא כתיב חוקקי ישראל, אלא לחוקקי. אלן אבא ואימא, דאינון מחוקקי לישראל קדישא, דאיהו נגיד מביניהו.

המתנדבים בעם, אלן אינון אבהן, דאקרוין נדיבים, כמה דאת אמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אליה אברהם. פדין ברכו יי', לנגדא מניה ברקאן לתתא, וישתכחון ברקאן בעלמא כלהו, דכד הקא משתפחין ברקאן מלעילא כלא הוא בחדוותא כלא הוא בשלימו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריה הוא מריק עליהון ברקאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא כזה את תפלתם וגו'.

המתנדבים בעם, אלן אינון אבהן, דאקרוין נדיבים, כמה דאת אמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אליה אברהם. פדין ברכו יי', לנגדא מניה ברקאן לתתא, וישתכחון ברקאן בעלמא כלהו, דכד הקא משתפחין ברקאן מלעילא כלא הוא בחדוותא כלא הוא בשלימו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריה הוא מריק עליהון ברקאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא כזה את תפלתם וגו'.

פְּרִשְׁת צו

זאת תורת העולה וגו'. (ויקרא ו)
 פתח ואמר, (תהלים לו) צדקתך כהררי אל
 משפטיו תהום רבה וגו', האי קרא אוקימנא
 ליה ואתמר, תא חזי, האי עולה, סליקו
 וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה
 בגו עלמא דאתי, למיהוי כלא חד, בקשורא
 חדא, בחידו. ובגין דסלקא לעילא לעילא,
 פתיב זאת תורת, רזא דכר ונוקבא כחדא,
 תורה שבכתב, ותורה שבעל פה, לסלקא
 בכביבותא.

פְּרִשְׁת צו

זאת תורת העולה וגו'. רבי
 שמעון פתח ואמר, צדקתך
 כהררי אל משפטיו תהום רבה
 וגו'. הפסוק הזה פרשנוהו
 ונתבאר. בא ראה, העולה הוא
 מעלה וקושרת את כנסת ישראל
 למעלה, והדבקות שלה בתוך
 העולם הבא להיות הכל אחד
 בקשר אחד, בשמחה. ומשום
 שעולה למעלה למעלה, כתוב
 זאת תורת, סוד של זכר ונקבה
 יחד, תורה שבכתב ותורה שבעל
 פה לעלות בכביבות.

בשמותעוררת רוח צפון, כמו
 שבאנוהו שכתוב שמאלו תחת
 לראשי, אזי היא עולה בכביבות,
 ומתעשרת בזמין, ומתחברת עם
 האמצעי, והכל מאיר מסוד של
 קדש הקדשים, וזה מתוך סוד של
 אדם, ברצון הכהן ובתפלה
 ובשירה.

והרי באנו שעולה קדש קדשים
 בסוד הרוח העליונה, משום
 ששלוש רוחות קשורות כאחת:
 הרוח הפתוחה שנקראת רוח
 הקדש, הרוח שלפנים באמצע,
 שנקראת רוח חכמה ובינה, וכן
 הרוח הפתוחה. אבל הרוח הוא
 שיוצאת מתוך שופר, כלולים
 באש ומים. הרוח העליונה שהיא
 סתומה בחשאי, שבה מתקמים
 כל הרוחות הקדושות וכל הפנים
 מאירות, ומשום כך חוזרת
 העולה רוח ממש.

ואחר כך מסוד של הבהמה
 נהנים ונזונים להתקשר לרוח
 אחרת, שהיא בתוך הטמאה
 מאותם חלבים ושמנים, כמו
 שנתבאר. ומשום כך עולה קדש
 קדשים, שאר הקרבנות כלם פדי
 לעשות שלום בעולם מכמה
 צדדים ובעלי דינים, להעביר
 ולהיות נאור מתוך הרצון

כר אתער סטרא דצפון, כמה דאוקימנא
 דכתיב, (שער השירים ב) שמאלו תחת לראשי,
 פדין איהי סלקא בכביבותא, ואתעטרא
 בימינא, ואתחברא באמצעיתא, ואתנהיר כלא
 מרזא דקדש הקדשים, ודא מגו דרזא דאדם,
 ברעו דכהנא, ובצלוחתא, ובשירתא.
 והא אוקימנא דעולה קדש קדשים, ברזא
 דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירן
 כחדא, רוח תתאה דאקרי רוח הקדש. רוח
 דלגו באמצעיתא, דאקרי רוח חכמה ובינה.
 וכן אקרי רוח תתאה. אבל האי רוח, דנפיק
 מגו שופר, כלילן באשא ומיא. רוח עלאה
 דאיהו סתים בחשאי, דביה קיימין כל רוחין
 קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך אהדרת
 עולה רוח ממש.

ולכתר מרזא דבהמה, (דף כ"ו ע"ב) מסתפקי
 ואתננו, לאתקשרא רוחא אתרא,
 דאיהי גו מסאבו, מאינון תרבין ושמונין,
 כמה דאתמר. ובגין כך עולה קדש קדשים,
 שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא פלהו,
 מכמה סטרין ומארי דדינין. לאתעברא
 ולאנתהרא מגו רעותא לאתבסמא, אקרין

להתבשם, ונקראים קדשים קלים, משום שלא מתעטרים למעלה למעלה בקדש הקדשים. ועל זה הם קדשים קלים ושחישתם בכל מקום, כמו שבארנו. אבל העולה, שהיא סוד של קדש הקדשים, אינה פשאר קרבנות, שכל מעשיה קדש.

בא וראה מה כתוב, ולבש הפהן מדו בד, הלבשים הללו מיחדים לקדשה, בד יחיד, מיחד לקדשה. וכתוב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מה הטעם זה קדש? אלא סוד הדבר, כמו שאמר שהיא קדש קדשים, שהפל עולה ומתעטר בקדש הקדשים בקשר אחד, ואחר כך מפנה ומעביר רוח טמאה, שמטמא הכל, שלא ישלט ולא יקרב לתוך המקדש, ומעבר מכל צדדי הקדשה, והכל נשאר קדש בקדשה יחידה.

ואמר רבי שמעון, הרי נתבאר, שכתוב (תהלים לד) אדם ובהמה תושיע ה'. וכך עולה סוד של אדם מצד של אדם. בהמה - מצד של בהמה. ומשום כך כתוב אדם כי יקריב מכם, אדם ודאי, שהרי קרבנו למעלה לקשר קשר, ואחר מן הבהמה. והכל הוא בכתוב - אדם ובהמה. וזהו סוד שצריך לקרן - אדם ובהמה, כמו שאמר. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, כך עשה - אדם ובהמה.

ואם תאמר, הרי כתוב עוף יעופף על הארץ, שהרי מהם מקריבים קרבן, ואפלו עולה, כמו שכתוב ואם מן העוף עלה קרבנו - בא ראה, מכל אותם עופות אין מקריבים אלא מן התורים או בני יונה, אלא סוד זה - מה שהכשר בזה, פסול בזה. זה ימין וזה שמאל, והכל אחד.

קדשים קלים, בגין דלא מתעטרי לעילא לעילא בקדש הקדשים. ועל דא אינון קדשים קלים, ונכיסו דלהון בכל אתר כמה דאוקמוה, אבל עולה דאיהי רזא דקדש הקדשים, לאו איהי כשאר קרבנין, דכל עובדהא קדש.

הא חזי, מה כתיב ולבש הפהן מדו בד, אלן לבושין מיחדין לקדושה. בד יחידאי, מיחדא לקדושה. וכתוב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מאי טעמא דא קדש. אלא רזא דמלה, פדקאמר דאיהי קדש קדשים, דסלקא כלא ואתעטרא בקדש הקדשים, בקשורא חדא. ולבתר מפני ואעבר רוח מסאבא, דמסאב כלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו מקדשא, ואתעבר מכל סטרי דקודשא, ואשתאר כלא קדש בקדושה יחידאי.

ואמר רבי שמעון, הא אתמר, דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. והכי סלקא רזא דאדם, מסטרא דאדם. בהמה, מסטרא דבהמה. ובגין כך כתיב אדם כי יקריב מכם. אדם ודאי, דהא קרבניה לעילא, לקשורא קשורא. ולבתר מן הבהמה. וכלא איהו בקרא, אדם ובהמה. ודא איהו רזא, דאצטריך לקרבנא אדם ובהמה, פדקאמר. תא חזי, פד ברא קדשא בריך הוא עלמא, הכי עבד אדם ובהמה.

ואי תימא והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנא, ואפילו עולה, כמה דכתיב ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מכל אינון עופין לא מקרבין אלא מן התורים או בני יונה. אלא רזא דא, מה דאתפשר ברא, פסיל ברא. דא מינא, ודא שמאלא, וכלא חד.

עוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, הָא אוֹקִימָנָא דְאִינוּן
רְזָא דְרִתִּיכָא. וּבְהוּ תַסְתַּלֵּק רוּחַ הַקִּדְשׁ,
לְסַלְקָא לְעִילָא. דְאִינוּן תְּרִי, חַד לִימִינָא, וְחַד
לְשִׁמְאֵלָא. עוֹף לִימִינָא, וְדָא מִיכְאֵל. יְעוֹפֵף
לְשִׁמְאֵלָא, וְדָא גְבַרְיָאֵל. דָּא לִימִינָא, וְדָא
לְשִׁמְאֵלָא.

עוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ, הָרִי בְאָרְנוּ
שֶׁהֵם סוּד הַמְרַכְבָּה, וּבִהֵם
תַתְעַלָּה רוּחַ הַקִּדְשׁ לְעֵלוֹת
לְמַעְלָה, שֶׁהֵם שְׁנַיִם, אֶחָד לְיָמִין
וְאֶחָד לְשִׁמְאֵל. הָעוֹף לְיָמִין, וְזֶה
מִיכְאֵל. יְעוֹפֵף לְשִׁמְאֵל, וְזֶה
גְבַרְיָאֵל. זֶה לְיָמִין, וְזֶה לְשִׁמְאֵל.
וּמִשּׁוּם כִּף מְקַרְיָבִים שְׁנֵי אֵלֵהּ,
כְּדִי לְהַעֲלוֹת אֶת רוּחַ הַקִּדְשׁ,
וְהַשְׁמָאֵל מְעַטֵּר וּמְזִין לְמִטָּה,
לְאוֹתוֹ הַצֵּד שֶׁל הַשְׁמָאֵל, וְיָמִין
וְיָמִין, וְאִשָּׁה נִקְשְׂרַת לְבַעֲלָהּ
לְהִיּוֹת אֶחָד, וְהַכֹּל מִתְעַלָּה
וּמִתְקַשֵּׁר כְּאֶחָד, לְמַעְלָה וּלְמִטָּה,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתְעַלָּה לְכַדּוֹ
וּמִתְחַזֵּק.

וּבְגִין כִּף מְקַרְבִּין תְּרִין אֵלִין, לְסַלְקָא רוּחַ
קִדְשָׁא, וּשְׁמָאֵלָא מְעַטֵּר וְזִיין לְתַתָּא,
לְהֵהוּא סֵטֵר שְׁמָאֵלָא. וְיִמִּינָא לִימִינָא.
וְאִתְקַשְׂרַת אִתְתָּא בְּבַעֲלָהּ, לְמַהוּי חַד. וְכֹלָא
מִסְתַּלֵּק וּמִתְקַשֵּׁר כְּחַדָּא, לְעִילָא וְתַתָּא
וּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִסְתַּלֵּק בְּלַחֲדוּדֵי וְאִתְתַּקַּף.
וּבְסַפְרֵי קְדָמָאֵי, מִסְכְּנָא לָא יְהִיב חוּלְקָא
לְאִתְזַנָּא, אֶלָּא לְעִילָא לְאִתְקַשְׂרָא,
אֶבֶל כֹּלָא לְעִילָא וְתַתָּא כֹּל חַד מִתְקַשֵּׁר
לְסִטְרִיהּ כְּדָקָא יְאוּת, וְהָא אוֹקִימָנָא.

וּבְסַפְרֵים הַקְדָּמוֹנִים, הָעֵנִי לֹא
נוֹתֵן חֵלֶק לְהַזִּין אֶלָּא לְהַתְקַשֵּׁר
לְמַעְלָה, אֲבָל הַכֹּל - לְמַעְלָה
וּלְמִטָּה - כֹּל אֶחָד נִקְשֵׁר לְצַדּוֹ
כְּרִאֵי, וְהָרִי בְאָרְנוּ.

רַבִּי אֶלְעָזָר שְׂאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבוּי וְאָמַר,
הָא קְשׁוּרָא דְכֹלָא אִתְקַשֵּׁר בְּקִדְשׁ
הַקִּדְשִׁים לְאִתְנַהֲרָא, אִתְדַבְּקוּתָא דְרַעוּא דְכַהֲנֵי
לְיוֹאֵי וְיִשְׂרָאֵל לְעִילָא, עַד הֵיכָן אִיהוּ סְלִקָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר שָׂאל אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן
אָבוּי וְאָמַר, הָרִי הַקָּשֶׁר שֶׁל הַכֹּל
נִקְשֵׁר בְּקִדְשׁ הַקְדָּשִׁים כְּדִי
לְהַאֲרִי, הַדְּבֻקוּת שֶׁל הַרְצוּן שֶׁל
כַּהֲנָיִם לְיוֹם וְיִשְׂרָאֵלִים לְמַעְלָה,
עַד הֵיכָן הִיא עוֹלָה?

אָמַר לֵיהּ הָא אוֹקִימָנָא, עַד אֵין סוּף,
דְּכֹל קְשׁוּרָא וְיַחֲדוּדָא וּשְׁלִימוֹ, לְאַצְנָעָא
כְּהֵהוּא צְנִיעוּ, דְלָא אִתְדַבֵּק, וְלָא אִתְיִידַע,
דְרַעוּא דְכֹל רַעוּיָן בֵּיהּ. אֵין סוּף לָא קִימָא
לְאוּדַעָא, וְלָא לְמַעַבַּד סוּף, וְלָא לְמַעַבַּד רֵאשׁ
דְאֵין. (ג' ראש כסליו ד'אין) קְדָמָאָה, אִפִּיק רֵאשׁ וְסוּף,
מָאן רֵאשׁ. דָּא נְקוּדָה עֲלָאָה, דְאִיהִי רִישָׁא
דְכֹלָא סְתִימָאָה, דְקִימָא גּוּ מַחְשְׁבָהּ. וְעַבִּיד
סוּף, דְאִקְרִי סוּף דְבַר, אֶבֶל לְהֵתֵם אֵין סוּף.

אָמַר לוֹ, הָרִי בְאָרְנוּ, עַד אֵין סוּף.
שְׁכַל קָשֶׁר וְיַחֲדוּד וּשְׁלִמוּת,
לְהַצְנִיעַ בְּאוֹתָהּ צְנִיעָה שְׂאִינְהּ
מִשְׁגַּת וְלֹא נוֹדַעַת שְׁבַה רְצוּן כֹּל
הַרְצוּנוֹת. אֵין סוּף אֵינוּ עוֹמֵד
לְהוֹדַע, וְלֹא לְעֵשׂוֹת סוּף, וְלֹא
לְעֵשׂוֹת רֵאשׁ שֶׁל אֵין (ראש כסליו ד'אין).
הָרֵאשׁוֹן הוֹצִיא רֵאשׁ וְסוּף, מִי
הָרֵאשׁ? זֶה הַנְּקוּדָה הָעֲלִיוֹנָה,
שֶׁהִיא רֵאשׁ שֶׁל הַכֹּל הַנְּסַתֵּר
שְׁעוֹמֵדָת בְּתוֹךְ הַמַּחְשְׁבָהּ.
וְעוֹשָׂה סוּף, שְׁנִקְרָא סוּף דְבַר,
אֶבֶל לְשֵׁם אֵין סוּף.

רְאוּ רַעוּתִין, לָאוּ נְהוּרִין, לָאוּ בּוּצִינִין
כְּהֵהוּא אֵין סוּף, כֹּל אֵלִין נְהוּרִין
וּבוּצִינִין תְּלִיין לְאִתְקִימָא בְּהוּ, וְלָא קִימֵי
לְאִתְדַבְּקָא, מָאן דִּידַע וְלָא יַדַּע, לָאוּ אִיהוּ אֶלָּא

אֵין רְצוּנוֹת וְאֵין אוֹרוֹת וְאֵין גְּרוֹת
בְּאוֹתוֹ אֵין סוּף. כֹּל הָאוֹרוֹת
וְהַמְאוֹרוֹת הֵלְלוּ תְלוּמִים לְהִתְקַיֵּם
בָּהֶם, וְלֹא עוֹמְדִים לְהַשְׁגָּה, מִי

שיודע ולא יודע, אינו אלא רצון
עליון נסתר של כל הנסתרים,
אין.

ובשהנקדה העליונה והעולם
הבא התעלו, אינם יודעים פרט
לרים, כמי שהרים ריח והתבשם,
ואין זה נחת (ניחת), שהרי כתוב
ולא ארים ברים נוחכם, שהרי
ריח נוח הוא ריח של רצון, שכל
הרצונות הללו של תפלה, ורצון
של שירה, ורצון הכהנים, שכלם
סוד של אדם, אין כלם נעשים
רצון אחד. והוא נקרא נוח, נוח,
רצון פתגומי. אז הכל נקשר
ומאיר כאחד כראוי, כמו
שנתבאר.

ועל כן נתן הצד האחר ביד הכהן,
שכתוב צו את אהרן ואת בניו
לאמר. סוד כאן, שהרי בארנו,
אין צו אלא עבודה זרה. וכאן
נתן לו לשרף את אותה מחשבה
רעה ולהעבירה מתוך הקדש
ברצון הזה שעולה למעלה,
ובעשן הזה ובחלבים שנשרפים,
כדי שיעברו מן הקדש, ומצו הזה
עומד ברשותם להפרידו מן
הקדש מתוך הקרבן הזה. ואם
תאמר, צו את בני ישראל - כך
גם שהרי ברשותם עומד (להפריש
אותה מן הקדש) כל זמן שעושים
רצון רבונם, שלא יוכל לשלט
עליהם.

והפסוק הזה הכל בא להראות
סוד הדבר, לעטר את ריח הקדש
למעלה למעלה, ולהפריד את
ריח השמאה ולהורידה למטה
למטה, וזה ברצון ובתפלה כפי
שאמרנו, וזה במעשה, הכל כמו
שראוי לו.

והכתוב הזה מוכיח עליהם,
שכתוב צו את אהרן ואת בניו
לאמר. צו - זו עבודה זרה, ריח
השמאה. לאמר - זו האשה,
שנקראת יראת ה'. פתוב כאן

רעו עלאה סתימאה דכל סתימין, אין.
וכר נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו,
לא ידעין בר ריחא, פמאן דארח בריחא
ואתבסם, ולא דא נייחא (ס"א נייח), דהא כתיב
(ויקרא כו) ולא ארים ברים נוחכם, דהא ריח
ניחוח ריחא דרעותא, דכל הני רעותא דצלוחתא,
ורעותא דשירתא, ורעותא דכהני, דכלהו רזא
דאדם, פדין פלהו אתעבידו רעותא חדא,
והוא אקרי נוח, רעותא: פתגומי. פדין
פלא אתקשר ואתנהיר פחדא כדקא יאות,
פמה דאתמר.

ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידי
דכהנא, דכתיב, (דף כ"ז ע"ב) צו את אהרן
ואת בניו לאמר. רזא הכא, דהא אוקימנא,
לית צו אלא עבודה זרה. והכא אתיהיבת ליה
לאתוקדא ההוא מחשבה רעה, ולאעברא לה
מגו קדשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא,
ובהאי תננא ותרבין דאתוקדו, בגין לאתעברא
מן קדשא, והאי צו ברשותיהו קיימא,
לאפרשא לה מן קדשא מגו האי קרבנא ואי
תימא צו את בני ישראל, הכי נמי דהא
ברשותיהו קיימא, (ס"א לאפרשא לה מן קדשא) כל
זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא
לשלטאה עלייהו.

והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רזא דמלה,
לאעטרא להאי ריח קדשא לעילא
לעילא, ולאפרשא לה לדא ריח טומאה,
לנחתא לה לתתא לתתא. דא ברעותא
ובצלוחתא כדקאמרן, ודא בעובדא כלא
כדקחזי ליה.

והאי קרא מוכחא עלייהו, דכתיב צו את אהרן
ואת בניו לאמר. צו: דא עבודה זרה,
ריח מסאבא. לאמר: דא אתתא, דאקרי יראת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוננו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחֲזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלִוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah
To receive for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300